

Pesma o keruši

Jutros u košari, gde sja, šuška

Niz rogoza žućkastih i krutih,

Sedmoro je oštenila kučka,

Sedmoro je oštenila žutih.

Do u sumrak grlila ih nežno

I lizala niz dlaku što rudi,

I slivo se mlak sok neizbežno,

Iz tih toplih materinskih grudi.

A uveče, kad živina juri,

Da zauzme motke, il prut jak,

Izišo je tad domaćin tmuri,

I svu štenad potrpo u džak.

A ona je za tragom trčala,

Stizala ga, kao kad uhode ...

I dugo je, dugo je drhtala

Nezamrzla površina vode.

Pri povratku, vukuć se po tmini,

I ližući znoj s bedara lenih,

Mesec joj se nad izbom učini,

Kao jedno od kućica njenih.

Zurila je u svod plavi, glatki,

Zavijala bolno za svojim,

A mesec se kotrljao tanki,

I skrio se za hum u poljima.

Nemo, ko od milosti il sreće,

Kad joj bace kamičak niz breg,

Pale su i njene oči pseće,

Kao zlatni sjaj zvezda, u sneg.

Sergej Jesenjin